

Perspektiv

Andersen Torsdag åpnet et nytt nomadegalleri for fotografi i Norge. Utstillingen av motefotografiene til Morten Andersen, Lars Botten og Massimo Leardini kan ses fram til 10. juni i Øvre Slottsgate 12 i Oslo. Her et av Andersens fotografier.

KLASSEKAMPEN
– utfordrer det etablerte

AKKURAT NÅ

Skatten min

En gang i året blir jeg, en elsker av staten, felleskapet og proletariatsbyråkratisk diktatur, til en samfunnsfiende. Hvis det er en ting som jeg deler med *the loony right*, så er det at Skatteetaten gir meg lyst til å dra på skauen med en AG-3 og planlegge revolusjon.

Altså ikke *skatten!* Nei nei nei. Vi betaler vår skatt med glede og ære, kamerater! Det er den helvetes *selvangivelsen* (pluss statens gave til små og mellomstore bedrifter som mitt enkeltmannsforetak: næringsoppgave, RF-1175 og RF-1224, Skjema for beregning av personinntekt) som gir meg lyst til å henge den siste byråkraten i den siste kammers tarmer.

Men selvangivelse = minner! Kvitteringer: Hva var så spesielt med denne baguetten på Oslo S i februar at den gir fradrag? Og, se! Forretningsreisen i januar der jeg holdt et foredrag for en symbolsk sum og nesten frøs av meg storetåen på retretten og ble forkjølet i mange uker. Good times, good times.

Og selv midt oppe i hatet er det tid for ettertanke og refleksjon. For eksempel over økologien: Hva er egentlig Skogsverdien for 2009? (4.3.4) Eller hva er det som er så spesielt med med skiferproduksjonen i Finnmark eller bestemte kommuner i Nord-Troms? (3.2.17). Eier jeg egentlig et kraftverk (1.5.9) og hvilken zen-mesterpoet kan forklare Fremførbart underskudd fra tidligere år (3.3.11) i et mer uforståelig språk?

Men: Etter ukesvis med knute i magen oppdager jeg at jeg likevel ikke tjente mer enn 50.000 i næringsinntekt i fjor som jeg trodde og får fritak for levering av næringsoppgave. O lykke! Klikk klikk klikk og *aj låvv ju*, Skatteetaten! Her er 1/1000-del av en Joint Strike Fighter.

hmph

Asfalt, sprit og gummi

Dei er like trufaste mot våren som tjelden – rånarane. Nett i det vinteren slepp taket og let asfalten gi feste for lågprofilerte sumardekk kjem dei. Kåte som orrar glir dei runde på runde i bygdebyane til stor irritasjon for vårt nyurbaniserte rurale småborgarskap og den kaffelattedrikkande sentrums-snobben.

For dei spelar ikkje på fotballaget – rånarane. Dei deltek ikkje i det bestebergelege selskapet som møtes på musikkskulen kvar onsdag, ikkje spelar dei i skulekorpset heller og at det er trening for KFUM volleyball på folkehøgskulen kvar fredag drit dei i.

Dei kjem frå grendene utanfor sentrum, dei kjem frå dei agrare bygdene og frå fjellgardane, dei kjem frå utvikene og dalbygdene, dei kjem frå flatjordene og utværa. Det er gjengen frå C-klassene på ungdomsskolen – dei som måtte springe for å rekke skulebussen heim. No møtes dei igjen, dei møtes på kaianlegga, på rutebilstasjonane på parkeringsplassane framfor rådhusa og på bensinstasjonane. Dei møtast på allmenningane, dei møtast der dei har like rettar og der ingen kjenner asfalten betre enn dei.

Bjørn Egil Flø
I DAG

«Me brukar å møtast her», seier Arve i det han opnar bildøra og ballar seg ein rullings. «Her sjenerar me ingen og ingen sjenerar oss». Snart kjem Einar, ein kompis, sakte glidande fram på sida i sin nylakka 244 med lister nede på dørene som Arve ber meg legge spesielt merke til. Han rullar med vindauget og dei pratar litt, om bil sjølvsagt – snakkar om kor «genialt» det var av Volvo som, ulikt dei fleste andre bilmerka, laga same system og dimensjon på bremseanlegget på alle modellane uavhengig av motoryting.

«Det er slik ein bil vert udødeleg», seier dei, «...har du ventilerte bremse-skiver framme kan du stalle opp 220 gampar under panseret heilt lovleg». «Det står ein 945 med høgtrykksturbo framme her», seier Einar. Han fortel at dei letta den utav vraket etter ein

banksjef som aldri rakk ferja. «Nei», seier Einar, «... eg må heim att. Må spraye på meg ny godlukt. Plukkar du meg opp før du dreg innom fjorden i kveld?» Det er klart for årets fyrste plattingdans og dei reknar med eit «oppflåt» av bilar.

Kvart over to finn me han, han ligg ille tilredd framom ein stein nokre hundre meter utanfor festområdet. Han vart tidleg i farta og alt ein halvtime etter at me var kome der var han observert i heftig krangel med ein av Hyundai typane utafra Vågen. Me trudde fyrst han var banka opp, men det var nok spriten som hadde slått hardast. Me stua han i baksetet og stakk innom den gamle Essostasjonen for å snakke kjenning. Der stod ei åttetolv bilar i rad medan Torfinn syntte fram sin nyrigga Scorpio og la att siste rest av gummien før han forsvann i ei sky av røyk. Det var på tide å gi seg, mi reise attende i tid, min retrokveld, var over og eg veit at eg angrar ikkje på det livet, men eg saknar det heller ikkje.

Bjørn Egil Flø

Bygdesosiolog,

Norsk senter for bygdeforskning

bjorn.fl@bygdeforskning.no

Statsministeren

